

نامه‌ای سرگشاده به جامعه دمکراتیک

به رفقا و خواهرانمان

از ۲۷ فوریه ۲۰۲۵ به این سو، ما برای آینده خلق خود وارد مقطعی سرنوشت‌ساز و حیاتی شده‌ایم. در این مرحله که با فراخوان رهبرمان، عبدالله اوجلان، تحت عنوان «صلح و جامعه دمکراتیک» آغاز شد، تحولاتی در حال وقوع است که از کلیشه‌ها و آموخته‌های گذشته فراتر می‌رود؛ تحولاتی که انسان را به فکر وامی‌دارد و نگرانی‌هایی ایجاد می‌کند، اما در عین حال فرصت‌هایی می‌آفریند که مبارزه ۵۲ ساله ما برای بقا را به سوی آزادی سوق می‌دهد.

آشکار است که در واقعیت «جنگ سوم جهانی»، نیروهای سلطه‌گر در برابر خلق‌ها و زنان دست به ایجاد درگیری، تقابل و خشونت می‌زنند. در چنین شرایطی، فرصت دادن به صلح و گشودن راه آن، نیازمند شجاعت، قاطعیت و اراده‌ای سیاسی بزرگی است. رهبر آپو قاطعیت خود را برای ادامه این مبارزه—که ۵۲ سال برای آن هزینه‌های سنگین دادیم و مقاومت کردیم—با روشی نو نشان داده است؛ در همین راستا، انحلال PKK و سوزاندن نمادین سلاح‌ها نیز اقدامی است که اراده را سخ ما را بیان می‌کند.

بی‌گمان، در جایی که وجود، زبان، فرهنگ و واقعیت تاریخی و اجتماعی ما انکار می‌شد، تنها راه بقا، مقاومت بود. در شرایط انکار و امحای همه‌جانبه، ما روی خاک خود برای دفاع از زبان، فرهنگ، ترانه‌ها، رودها، سرزمین و نان خود مقاومت کردیم تا بتوانیم بگوییم «من کوردم». از آنجا که طبیعی‌ترین حقوقمان ناپذیرفته و غیرقانونی تلقی می‌شد، دست به مقاومت و قیام زدیم و برای دفاع از خود، مبارزه مسلحانه را به عنوان یک روش پذیرفتیم. در شرایط انکار سخت و ژنوساید، کوشیدیم از طریق مبارزه مسلحانه وجود خود را حفظ کرده و آزادی‌مان را تضمین کنیم. به همین دلیل ۵۰ هزار شهید دادیم؛ در بازه زمانی کوتاهی (بین سال‌های ۱۹۹۳ تا ۱۹۹۴) ۳۵۰۰ روستا خالی از سکنه شد و ده‌ها هزار انسان به دلیل پشتیبانی از این مبارزه، قربانی قتل‌های زنجیره‌ای (با فاعلان نامشخص) شدند. ده‌ها هزار نفر عمر خود را در زندان‌ها سپری کردند. این سیستم ویرانگر و انکارگرا که ریشه در جنگ و خشونت دارد، مستقیماً باعث ایجاد مسئله زنان، فقر و فروپاشی اجتماعی شده است. این، سیستم نابودی و انکاری است که زیست خلق‌ها، زحمت‌کشان و زنان را مستقیماً از بین می‌برد.

علت اصلی فرصت دادن به صلح، برخاسته از این حقیقت است که هزینه‌های پرداختی ما فراموش‌نشده‌ای، بی‌نظیر و چنان بزرگ‌اند که در هیچ تعریفی نمی‌گنجند. از سوی دیگر، این جنبش توانسته است خود را در شرایط قرن بیست‌ویکم از نظر ایدئولوژیک، سیاسی و فلسفی بازسازی کند، ظرفیت تحلیل عصر حاضر را به دست آورد، سیستمی بر پایه آزادی زنان—که گره اصلی مسائل اجتماعی است—را در میان جامعه گسترش دهد، فرهنگ مقاومتی را که آفریده به سطحی جهانی برساند و در جریان مبارزه، در کنار خسارات بزرگش، دستاوردهای عظیمی نیز کسب کند.

همه این‌ها سرچشمه اراده و هدف ما برای ساختن صلح است. از همین رو، در شرایطی که امکان سیاست دمکراتیک، مبارزه دمکراتیک و همچنین بیان حقیقت، حفاظت و زیستن آن فراهم می‌شود، فرصت دادن به گزینه مبارزه دمکراتیک یک شرف و افتخار است. اصرار بر جنگ علیه زنان، نتیجه‌ای جز رنج، ویرانی، تراژدی‌های بزرگ انسانی و غارت بی‌حدومرز طبیعت نخواهد داشت.

در تمام تاریخ مبارزه ما، تلاش‌های رهبر آپو برای گشودن راه صلح، فراخوان‌های آتش‌بسی که در مقاطع مختلف و برای شش بار مطرح کرد، و فرایندهایی که در این چارچوب شکل گرفت و گسترده شد، همگی گام‌هایی برای تغییر این برآمدها بودند. اما آتش‌بس‌هایی که توسط جریان‌ها و کلیک‌های مختلف مورد اخلاص قرار گرفتند، به اراده، نیاز و امید صلحی که می‌بایست در این سرزمین جوانه می‌زد، ضربه زدند. خواست به تاخیر افتاده صلح، هر بار موجب شد که جنگ و خشونت، شدیدتر از گذشته شعله‌ور شود.

صلح، تنها با سخن گفتن از ضرورت و اهمیت آن محقق نمی‌شود؛ صلح با مسئولیت‌پذیری و زحمت به دست می‌آید. صلح، بزرگ‌ترین دارایی سیاسی است و صلح عزتمندانه، نام شجاعانه‌ترین اقدام به نام خلق‌ها و زنان است. به همان اندازه که شجاعت و صبر لازم است، باید هزینه‌های داده‌شده، فقدان‌های تجربه شده و جنایات انجام‌شده در حافظه زنده بمانند؛ و

هنگام پیوند دادن گذشته به آینده، همه از بدنه جامعه گرفته تا تکتک افراد باید به کارگزاران و کنشگران فعال این فرآیندها تبدیل شوند.

در مرحله کنونی، نیروهای گریلا و مردم ما که به دلیل فراقانونی دانسته شدن (غیرقانونی اعلام شدن) ناچار به زندگی در دیاسپورا (خارج از کشور) شده‌اند، برای برقراری دموکراسی واقعی و ایجاد صلح در ترکیه و کوردستان، خود را برای بازگشت به کوردستان آماده می‌کنند. در خاورمیانه‌ای که جنگ و خشونت بر آن حاکم است، سخن گفتن از صلح و مبارزه برای صلح، نشانه شجاعت، قدرت و اراده است.

این اراده جمعی نشان می‌دهد که در این فصل و برگه جدیدی که در خاورمیانه گشوده شده، زندگی مسالمت‌آمیز مشترک خلق‌ها، غنای فرهنگ‌ها، باورها و تفاوت‌ها، پایدارترین راهکار است. این یک گام نمادین نیست، بلکه کاوشی است برای ساختن آینده و خلق راهکارهای خلاقانه، مثبت و ماندگار در برابر واقعیت‌های این عصر. این گذر از دوگانه «پیروزی و شکست» و بافتن «راه سوم» است. این اراده، با آگاهی از مفهوم «ملت دموکراتیک»، کفنی را که برای خاورمیانه دوخته شده می‌درد و نشان می‌دهد که رویکردهای تنگ‌ظرفانه ناسیونالیستی چاره‌ساز نیستند و با ذهنیت دموکراتیک، از سیاست‌های سرکوبگرانه و تحمیلی دولت-ملت‌ها عبور می‌کند. این گام تاریخی که برداشته خواهد شد، راه را بر اتحاد ستمدیدگان و دشمنی‌های جنگ‌طلبانه می‌بندد؛ گامی است برای تضمین آزادی و خودمختاری هویت‌ها تا خشونت را از میان برداشته و زمینه را برای روش‌های مذاکره دموکراتیک هموار سازد.

فرآیند راهکاری که ما دو سال است در آن قرار داریم، بر پایه توسعه روش‌های چارمجویانه و خرد مسئله‌گشای مبارزه ۵۰ ساله ماست. دشواری‌های آن چند برابر و در سطحی جهانی است. از این رو، پذیرش وجود خلق کورد و به رسمیت شناختن حقوق آن، تنها راه حل سیستمی است که امپریالیسم در منطقه ایجاد کرده است؛ راه از بین بردن آسیب‌هایی است که جنگ به زنان و خلق‌ها وارد می‌کند. این یک پایان نیست، بلکه آغاز مبارزه‌ای برای به رسمیت شناختن و دستیابی به حقوق قانونی است. همان‌طور که مسئله کورد در درون خود مسئله زنان، مسئله کارگران و مسئله استعمار را عمق بخشیده است، فرآیندی که بر پایه حل مسئله کورد باشد نیز حل مسئله زنان و استعمار را تضمین خواهد کرد.

ما باور داریم که این اراده با همبستگی و مبارزه مشترک خلق‌ها و زنانی که شانه به شانه‌ی نبرد بقای خلق کورد داده‌اند، قوی‌تر خواهد شد. در برابر فروپاشی بزرگ اجتماعی و اکولوژیک که مدرنیته سرمایه‌داری ایجاد کرده، ما این گام تاریخی را با وفاداری به راهکار مدرنیته دموکراتیک، سیاست دموکراتیک، اکولوژی و آزادی زنان برمی‌داریم. این ماییم که می‌توانیم این اقدام را برای خلق‌ها، زنان و فرهنگ‌های خاورمیانه به آزادی واقعی، دموکراتیک‌شدن و سنت دوستی و همبستگی خلق‌ها تبدیل کنیم. این ما هستیم که نباید اجازه دهیم خاورمیانه به میدان جنگ نیروهای سلطه‌گر تبدیل شود. تقویت مبارزه بقا و آزادی خلق خاورمیانه و خلق کورد، و تعیین سیاست دموکراتیک و صلحی عزتمندانه برای این سرزمین‌ها، بالارزش‌ترین اقدام قرن بیست‌ویکم خواهد بود.

رفقا و خواهران گران‌قدرمان؛

مبارزه ما پایان نمی‌یابد، بلکه مبارزه ما راهی نو می‌گشاید. ما از دشواری‌هایی که بحران‌های منطقه‌ای و ثقل مسائل ایجاد می‌کنند و حتی از این درک که پیشبرد این فرآیند صرفاً با مبارزه امکان‌پذیر است، آگاهی داریم. اما می‌خواهیم بدانید که ما مبارزه ستمدیدگان را با فرآیندی تازه بزرگ‌تر خواهیم کرد. تحلیل برپایه موقعیت و ژئوپلیتیکی که بر تناقضات و درگیری‌های قرن بیستم بنا شده، همه ما را از دیدن خطرات موجود دور خواهد کرد. از این رو، درک تغییرات زمانی که در آن زیست می‌کنیم، حیاتی است.

ما باور داریم همه دوستان و خواهرانی که در سخت‌ترین شرایط ما را تنها نگذاشته‌اند، نیرو، روحیه و پشتیبانی لازم را به ما ارائه خواهند داد تا این محاصره تاریخی را که در آن ادغام دموکراتیک، صلح و سیاست دموکراتیک برجسته می‌شود، با موفقیت به پایان برسانیم. باور داریم که این گام، کارهای مشترک و اتحاد ما را یک قدم دیگر به پیش خواهد برد.

ما می‌توانیم صلح را تنها با پیشگامی زنان و همبستگی آنان بنا نهیم. در این لحظه تاریخی که آغاز مبارزه‌ای اجتماعی، رادیکال‌تر و عمیق‌تر خواهد بود، به تمامی زنانی که با ما هستند، به این اراده‌باور دارند و به آن نیرو می‌بخشند، با احترام درود می‌فرستیم.

شورای هماهنگی کنفدرالیسم زنان کوردستان (ک ژ ک)

www.kjkonline.net/en/ · ایمیل: infokjk3@gmail.com · تلفن: +47 96801296